

BITTER ZOET

DARK ELEMENTS
#0.5

JENNIFER L.
ARMENTROUT

*De New York Times-bestsellerauteur van de populaire
Lux- en Origin-series*

Jennifer L. Armentrout

BITTERZOET

DARK ELEMENTS #0.5

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Niets ter wereld was te vergelijken met vliegen, met het gevoel van de koele lucht die door je losse haar stroomde en over de warme huid tussen je vleugels langs je ruggengraat streek. Ik vloog zo hoog, zo ver boven de toppen van het Adirondackgebergte, dat ik het idee kreeg dat ik de sterren zou kunnen aanraken en recht naar de hemel zou kunnen opstijgen.

Er zou een hoop gedonder van komen als dat echt gebeurde. Ik betwijfelde of de alfa's het zouden kunnen waarden als er plotseling een wachter door hun paarden poorten brak. Ik moest lachen bij het idee; het geluid steeg op en waaide weg op de wind. Je kon niet zomaar de hemel binnen vliegen. Net als de hel had de hemel overal deuren waardoor je naar binnen kon, als je tenminste wist waar je ze moest vinden en een reden had om over de drempel te stappen.

De afgelopen drie jaar had ik iedere avond in de lucht doorgebracht, tot groot verdriet van mijn vader. Vrouwen hoorden niet in hun eentje rond te vliegen, of andere dingen te doen dan baby's eruit ploppen en die daarna opvoeden. Maar geen van de mannen was zo snel als ik. In ieder geval niemand die in de buurt was, of er toe deed, of...

De trein van mijn gedachten lag op ramkoers. Snel hield ik hem tegen, voor hij kon ontsporen. Ik wilde deze prachtige zomeravond niet bederven.

Diep onder me leken de toppen van de Adirondacks nu niet meer zo enorm en onverzettelijk. Nee, ze leken zacht, alsof ze van marshmallows waren gemaakt. Tussen de toppen glinsterden meren als glanzende stukken onyx. Het woud was hier zo dicht dat het praktisch onbewoonbaar was. Ooit was ik naar alle zesenvetig toppen van de Adirondacks gevlogen, helemaal naar Canada en toen weer terug naar Washington County.

Een windvlaag ving de onderkant van mijn vleugels, en de hoorns tinkelden. De luchtstroom tilde me op alsof ik gevangen zat in een bel. Heel even zorgden de veranderende atmosfeer en de zuiverheid van de lucht ervoor dat mijn longen samentrokken en ik niet genoeg zuurstof binnenkreeg. De paniek omdat ik niet kon ademen loste op in een roes op het moment dat mijn instincten het overnamen en mijn hersenen geen controle meer hadden over mijn lichaam.

Ik liet me vallen, mijn vleugels dicht tegen me aan, mijn ogen wagenwijd open. Mijn geest was verrukkelijk leeg, net als mijn borst, waarin de knellende pijn ontbrak die normaal gesproken schrijnde als een onbehandelde wond. Deze momenten waren zeldzaam, momenten waarop ik niet een of andere verplichting hoefde na te komen, niet met de dood werd bedreigd of werd achtervolgd door herinneringen aan de geliefden die ik had verloren. Ik koesterde deze korte, prachtige ogenblikken.

En zoals altijd was het ook nu weer te snel voorbij.

Toen ik halverwege was, vouwde ik mijn vleugels uit om wat vaart te minderen en te voorkomen dat ik plat als een pannenkoek tegen de bergwand zou eindigen. Nadat ik nog een paar kilometer over de pieken had gescheerd, dook ik de vallei in waarin Greenwich lag. Ik zweefde laag over het bescheiden stadje.

Na zes jaar was het nog steeds raar dat het niet meer uitmaakte of ik gezien werd door mensen. Er was niets leuker dan af en toe een mens de stuipen op het lijf te jagen door onverwachts als een enorme roofvogel uit de lucht te komen vallen.

De wachters waren uit de schaduwen gestapt. Toen ik twaalf was, hadden ze zich aan de mensenwereld bekendgemaakt. Zoals verwacht, was er een piepklein beetje chaos uitgebroken toen de mensen hun legenden en mythen waarheid zagen worden.

Vele honderden jaren lang hadden ze mijn volk gezien als een stel stenen beelden die op de daken van huizen en kerken hurkten. Waterspuwers dus. Technisch gezien klopte dat ook ongeveer, al waren onze beeltenissen behoorlijk overdreven. Zelfs de allerlelijkste wachters hadden geen knobbelneuzen of uitstekende slagstanden. Het was behoorlijk beledigend, als je erover nadacht.

Laat het maar aan de mensen over om overal grandioos naast te zitten. Ze begrepen niet alleen de ware aard van onze soort verkeerd, ze hadden ook geen idee dat er overal demonen waren. Sommigen zagen er precies zo uit als zij, maar andere demonen zouden nooit onopvallend in de massa kunnen opgaan.

Zes jaar geleden veranderde alles, nadat er in de hel een opstand was uitgebroken. Dat zou voor niemand hierboven interessant zijn geweest als niet honderdduizenden, misschien wel miljoenen, demonen door de grote baas de hel waren uit geschopt. Er ontstond een stormloop op het menselijke rijk die zijn weerga niet kende. Niemand, zelfs de alfa's niet, wist precies wat de reden voor die opstand was, maar de mate van demonenactiviteit was wereldwijd de pan uitgerezen. Natuurlijk hadden de demonen zich al eerder onder de mensen gemengd – toen waren we erin geslaagd om onopgemerkt te blijven in onze menselijke gedaante – maar nu waren er gewoon te veel demonen, die te veel problemen veroorzaakten en er te menselijk uitzagen.

De alfa's – die de lakens uitdeelden – hadden besloten dat de wachters uit de anonimiteit moesten treden. Met zo'n grote demonenpopulatie konden we niet langer opereren zonder dat het grote publiek wist wie we waren.

De waterspuwer was dus van het dak, bij wijze van spreken.

De alfa's waren zelf ook bijna een mythe. Ik had er nog nooit één met mijn eigen ogen gezien, maar ik had ze gevoeld toen ze met mijn vader kwamen praten. Van alle engelen waren zij het machtigst en het meest angstaanjagend. Alfa's waren niet warm of knuffelig of lief. Zelfs als ze een goede dag hadden, kon je ze nauwelijks aardig noemen. Ze zagen alles alleen in termen van zwart en wit, kwaad tegen goed. En omdat zij ons geschapen hadden, konden ze ons ook weer vernietigen als ze daar zin in hadden. Die gedachte duwde ik weg. Het idee om uitgeroeid te worden bedierf mijn

stemming nogal.

Nadat de paniek en de chaos weer waren gaan liggen, waren er een paar miljoen vragen gesteld, die we niet hadden beantwoord. We werden bijzonder bedreven in afleidingsmanoeuvres. De meeste mensen dachten dat we net zoiets waren als Loch Ness of de verschrikkelijke sneeuwman; een legende waar iets van waarheid in bleek te schuilen.

Als ze eens wisten...

Zelfs demonen hadden zich aan bepaalde regels te houden, en de belangrijkste was dat de mensen onwetend moesten blijven van het zeer aanwezige kwaad in deze wereld. Een of ander flauwekulverhaal over vrije wil en zo – dat de mensen moesten blijven geloven dat er een hemel en hel bestonden zonder dat daar ook maar een spootje bewijs voor was. Mij leek het nogal dom. Als wachters en mensen hun krachten zouden bundelen, dan hadden er misschien een heleboel levens gered kunnen worden, inclusief dat van mijn moeder.

Maar het was zoals het was. Mensen zagen de wachters ofwel als superhelden die de misdaad bestreden, of ze beschouwden ons als de duivel in eigen persoon.

Soms zat het mee, soms zat het tegen.

Ik landde op het platte dak van mijn voorouderlijk huis, een seconde voor ik een andere schaduw opmerkte in de lucht. Die kwam razendsnel dichterbij, en tot mijn grote verrassing herkende ik het statige silhouet van mijn vader. Hij hoorde helemaal niet thuis te zijn. Razendsnel verwisselde ik mijn echte huid voor mijn menselijke vorm, een halve seconde voor hij in hurkzit landde op de rand van het dak.

Na één blik op hem wist ik dat ik het kon schudden. Hij wist het. Shit op een stokje.

Mijn vader richtte zich op tot zijn volle lengte van ruim twee meter. Zijn vleugels, die aan beide kanten een heel stuk uitstaken, rimpelden toen hij over de rand stapte. Het dak trilde onder zijn plotselinge gewicht. In zijn ware gedaante zag mijn vader er nogal intimiderend uit. Zijn huid, die de kleur van graniet had en bijna even hard aanvoelde, maakte hem bijna onkwetsbaar. Twee gekromde donkere hoorns boorden zich door zijn dikke zwarte haardos en eindigden elk in een gemeen scherpe punt. Zijn neus was plat, met smalle neusvleugels, en zijn ogen, die normaal gesproken de kleur van de hemel bij zonsopgang hadden, waren nu helderblauw.

Hij was niet alleen mijn vader, maar ook het hoofd van de clan van New York, wat hem tot de machtigste wachter in de verre omtrek maakte. Zelfs ik wist dat ik op mijn tellen moest passen als hij in een bepaalde stemming was, en daar leek het nu heel erg op.

Hij stak zijn onderkaak naar voren en keek me met vlamme ogen aan. 'Jasmine.'

Ik rechte mijn rug, alsof er staal in mijn ruggengraat werd gegoten op het moment dat ik mijn naam hoorde. 'Pap?'

'Je was weer weg.' Het was geen vraag.

Hij liet het klinken alsof ik was gaan chillen in de Gazastrook, terwijl ik alleen maar een stukje over de bergen had gevlogen. Ik besloot het beproefde spelletje van ontwijken te spelen. 'Ik dacht dat je in New York was.'

'Dat was ook zo.' Terwijl hij naar me toe liep, nam ook hij zijn menselijke vorm aan. De felle gloed in zijn ogen doofde op hetzelfde moment dat zijn vleugels zich terugtrokken in zijn huid en zijn gezicht wat meer gangbare trekken aannam. Toch bleef hij een ontzagwekkende verschijning, en toen hij op me neerkeek, moest ik alles op alles zetten om onverzettelijk terug te blijven staren.

Mijn donkere haar en mijn lengte had ik van mijn vader, maar de rest kwam allemaal van mijn moeder; ik had een bleke huid en meer rondingen dan het cijfer acht.

'Waar zijn je zus en Claudia?'

Claudia was bijna tweeënveertig. Daarmee was ze de oudste vrouw van onze clan en onze matriarch. De meeste vrouwen haalden die leeftijd niet. Meestal stierven ze tijdens een bevalling of werden ze voor de lol afgemaakt door demonen. Dat was een zorgelijke ontwikkeling. Zonder vrouwen zouden de wachters uiteindelijk uitsterven.

'Danika is bij Claudia.' Mijn zusje en ik leidden Claudia om beurten af, zodat de ander weg kon sluipen. 'Ik denk dat ze wat lessen aan het inhalen zijn.' Of misschien beukte Danika op dit moment wel met haar hoofd tegen een muur. Net als ik wist ze heel goed dat een huis waarin je opgesloten zat, al was het nog zo mooi, niet meer was dan een kooi.

Hoog boven ons glipte de volle maan achter een wolk, alsof hij me wilde uitdagen.

Ik ademde diep in. 'Luister, het spijt me. Ik ben niet ver weg geweest. Ik wilde alleen –'

'Het maakt niet uit.' Hij wuifde mijn woorden weg.

Alle haartjes op mijn lichaam kwamen overeind. Dit was verdacht. Sinds wanneer maakte het niet uit of ik ervandoor ging?

Hij legde zijn grote hand op mijn schouder en kneep er zachtjes in. 'Er gaat het een en ander veranderen. Je zult niet meer zomaar weg kunnen vliegen als je daar zin in hebt.'

Mijn wenkbrauwen kwamen omhoog. 'W-Wat bedoel je daarmee?'

Zijn mondhoeken krulden op, en iets van de spanning trok weg uit mijn strakke spieren. Als mijn vader glimlachte, stond er meestal iets goeds te gebeuren, al hadden we die glimlach niet vaak meer gezien sinds mam was gedood. Anders dan bij de meeste wachterparen was hun verbintenis op een echte liefdesrelatie uitgelopen, één die veel verderging dan de plicht tegenover onze soort. Ooit, in een dwaas verleden, had ik gehoopt dat mij hetzelfde zou gebeuren.

'Ik heb goed nieuws voor je, Jasmine.' Hij legde zijn hand tegen mijn rug en duwde me in de richting van de deur naar de bovenste verdieping van ons huis. 'Je zult dolblij zijn.'

'Echt?'' De opwindings was als een warm bad. 'Neem je me mee naar New York? Of naar Washington DC?' Als je mijn

avondvluchten niet meetelde, was ik nog nooit verder geweest dan dit kleine uithoekje van de wereld. Er was nog zo veel dat ik wilde zien dat ik bijna stond te springen bij het vooruitzicht. 'Of mag ik gaan winkelen zonder Leo en een heel legertje wachters? Die maken het bijna onmogelijk om iets te kopen. En ze maken mensen bang. Dat is niet handig.'

Zijn mondhoeken gingen weer omhoog terwijl hij wachtte tot de deur open zou gaan. Ons huis was zo groot als een middelbare school (zoals ik me die voorstelde) en het werd beter bewaakt dan de nationale goudvoorraad. 'Nee, het is zelfs nog beter.'

'Nog beter?' Ik kreeg bijna een stuip van voorpret.

Toen we eenmaal binnen waren, draaide hij zich met een warme blik in zijn ogen naar me om. Ik verstijfde, stond op het punt om te gaan gillen.

'Dez is terug.'

Het bloed trok zo snel weg uit mijn hoofd dat ik dacht dat ik flauw zou vallen. Ik wist dat ik hem niet goed gehoord kon hebben. Dat was onmogelijk. 'Wat?'

Mijn vaders glimlach werd breder. 'Hij is terug, Jasmine.'

Er klonk een luid gebulder in mijn oren.

'En hij heeft je opgeëist,' vervolgde hij, zich totaal niet bewust van het feit dat ik ieder moment dood neer kon vallen voor zijn neus. 'Over zeven dagen worden jullie aan elkaar gekoppeld.'

Hoofdstuk 2

Ik was niet blij.

Sterker nog, ik stond op het punt om te gaan krijsen. Dez was terug. Nadat hij drie jaar was weg geweest, zonder zelfs maar afscheid te nemen. Zonder ook maar iets te zeggen als: 'Hé, ik smeer 'm en ik ga bij je weg.' Hij was gewoon vertrokken nadat...

Ik probeerde te slikken, maar er zat iets enorms dwars in mijn keel. Ik had in drie jaar tijd niets van hem gehoord. Geen telefoontje, geen mailtje, geen brief. Niets. Ik had niet eens geweten of hij dood was of leefde. Niemand in onze clan wist dat. Hij was verdwenen, en zijn vertrek was even afschuwelijk en abrupt geweest als de dood van mijn moeder. De ene seconde was hij er nog, de volgende was hij weg.

Mijn huis was mijn thuis niet meer geweest nadat hij was vertrokken.

'Adem je nog?' vroeg mijn zus. Haar stem kwam van ergens achter me. 'Jasmine?'

Ik had al mijn concentratie nodig om de kamer niet onder te kotsen, dus ik wist niet helemaal zeker of ik nog wel ademde. Ik staarde naar mijn spiegelbeeld boven de toilettafel. Lichtblauwe ogen keken terug, vanuit een gezicht dat veel te bleek afstak tegen mijn donkere haar. Zelfs mijn lippen leken bloedeloos. Mijn jukbeenderen waren te scherp, te hoekig.

Het laatste uur was als in een roes verlopen. Op de een of andere manier wist de hele clan al dat Dez terug was, en nog geen nanoseconde nadat ik het huis was binnen gegaan hadden ze zich boven op me gestort. Ik was de douche in geduwd, want blijkbaar moest ik nodig in bad. Danika had mijn haar geföhnd en drapeerde het in lange golven over mijn rug, omdat ik niet in staat was om het zelf te doen. Daarna was Claudia binnengekomen. Ze had niet geweten dat ik was weggeglippt, of misschien had ze besloten om vanwege de nieuwe ontwikkelingen net te doen of ze het niet had gemerkt. Ze bracht me een blauwe jurk die ik nooit eerder had gezien. Hij spande zo strak om mijn lichaam dat ik vermoedde dat mijn borsten eruit zouden rollen als ik me vooroverboog.

Het was traditie om er op je best uit te zien als een man je kwam opeisen. Het hele ritueel was barbaars, en op allerlei manieren fout. Ergens begreep ik wel dat het nodig was om te paren en baby's te produceren. Onze soort stierf uit, en de wachters hadden een belangrijke rol te vervullen bij het bewaren van het evenwicht tussen goed en kwaad, bla bla bla. Toch vroeg ik me af waarom ik in hemelsnaam mee zou doen aan iets waaraan ik hoogstwaarschijnlijk vroeg of laat zou sterven.

Nadat we waren opgeëist door een man, kregen we zeven dagen om ja of nee te zeggen, en om ons ervan te verzekeren dat beide partijen begrepen dat de paring voor het leven zou zijn. Echtscheiding bestond niet bij onze soort. We werden niet gedwongen om ja te zeggen, en de man moest onze weigering accepteren, zelfs als dat betekende dat hij voor de hele clan voor schut stond. We konden nee blijven zeggen tot we uiteindelijk ons jawoord wilden geven. Er waren vrouwelijke wachters die weigerden, zoals Claudia. Zij had nog geen man gevonden die ze wilde, maar...

Mijn vader had drie jaar geleden al aangekondigd dat hij van plan was om Dez en mij aan elkaar te koppelen. Dat was op de avond voor Dez verdween.

Ik slokte wat lucht naar binnen, maar de jurk was te strak aangesnoerd en knelde om mijn middel. 'Hij is teruggekomen,' fluisterde ik, zonder zeker te weten waarom ik dat hardop wilde zeggen. Misschien omdat het zo onwaarschijnlijk leek.

Danika's spiegelbeeld verscheen achter mijn schouder. We hadden dezelfde trekken, mijn zusje leek een jongere versie van mezelf. 'Ja.'

Ik kneep mijn ogen dicht en telde tot tien. 'Heb je hem gezien?'

'Nee.'

Waarom had ik die vraag zelfs maar gesteld? Het kon me niet schelen.

Danika legde haar hand op mijn schouder. 'Iedereen wacht beneden. De hele clan.'

Wat mij betreft mocht de hele clan van de Mount Everest springen.

Toen ik mijn ogen weer opendeed, was het niet langer het spiegelbeeld van mijn zusje dat ik voor me zag. Herinneringen aan Dez drongen zich ongewenst op, maar toen ik ze eenmaal weer zag in mijn geest, kon ik ze niet meer tegenhouden.

Dez, wat de afkorting was van een naam die ik niet eens uit kon spreken, hoorde eigenlijk bij een clan aan de westkust. Normaal gesproken zou ik hem nooit hebben ontmoet, maar toen hij tien jaar oud was, werd zijn hele clan uitgeroeid bij een gruwelijke demonenaanval. Omdat zijn moeder banden had met onze clan, kwam hij bij ons in New York terecht. De eerste avond was hij boos en teruggetrokken geweest, als een wild dier dat in de hoek was gedreven. Hij was in zijn echte huid gebleven, en siste en klauwde naar iedereen die te dichtbij kwam. Toen mijn vader even niet keek, had ik hem wat van mijn pudding aangeboden.

In het begin moest Dez niets van me weten. Hij zat in elkaar gedoken achter in de bibliotheek en sloeg met zijn scherpe klauwen naar me. Het had weinig gescheeld of hij had mijn armen opengehaald. Rillingen van angst liepen over mijn rug, maar ik had te veel medelijden en was te bezorgd om mijn hoorns in de ring te gooien en weg te rennen. Ik ging op veilige afstand van hem zitten en begon te praten over alles wat in me opkwam. Urenlang had ik doorgebazeld over mijn poppen, mijn huiswerk en mijn favoriete boeken voor hij eindelijk de pudding van me aannam. Daarna vroeg hij om meer, en het

lukte me om hem naar de keuken te lokken. Ik was de hele nacht samen met hem opgebleven terwijl hij alles wat de kok hem voorzette naar binnen werkte. Ik keek toe en voelde me op een vreemde manier aangetrokken tot dit onbekende, stille jongetje.

Vanaf die nacht waren we onafscheidelijk. Tenminste, de acht jaren die daarop volgden.

Waar hij ging, volgde ik en omgekeerd. Hij was bij me toen ik voor het eerst hoog boven de bergen vloog, en ik was bij hem toen hij eindelijk instortte en rouwde om het verlies van zijn clan en zijn hele familie. De eerste keer dat ik mijn vleugel scheurde en huilde als een dikke, boze baby, had Dez me in veiligheid gebracht en voor me gezorgd. Toen hij zestien werd, ging ik mee als hij rijles had, en op mijn vijftiende verjaardag zei hij dat we altijd samen zouden zijn, wat er ook zou gebeuren.

Nu was ik achttien, en hij moest eenentwintig zijn. Zijn belofte had hij op de meest harteloze manier gebroken.

‘Je kunt hier niet de hele nacht blijven,’ zei Danika redelijk. ‘Hij wacht op je.’

Ik draaide me zo snel om dat ze geschrokken achteruit sprong. ‘Dat kan me niets schelen.’

‘Het kan je wel schelen.’

‘Niet.’

‘Maar je houdt van hem.’

Er ging een steek door mijn borst. ‘Hield,’ fluisterde ik.

Dat was waar. Ik had van hem gehouden vanaf het moment waarop hij de pudding van me had aangenomen. Nog nooit was ik zo gelukkig geweest als toen mijn vader op Dez’ achttiende verjaardag aankondigde dat hij onze verbintenis helemaal zag zitten. Ik was jong. En dom. Toen Dez de dag daarna verdween, dacht ik dat ik zou verdrinken in liefdesverdriet. Het was meer dan een bevlieging. Hij was mijn beste vriend geweest, mijn vertrouwenspersoon en mijn hele wereld.

Danika, die tegen mijn bed leunde, duwde een lange pluk haar achter haar oren. ‘Ga je nee zeggen als je zeven dagen om zijn?’

Ik stond op, verbaasd dat mijn benen me konden dragen, en nam voorzichtig een stap. De jurk zwierde om mijn voeten, op een manier die me deed terugverlangen naar mijn spijkerbroek. ‘Ik kan hem niet vergeven.’ Ik balde mijn vuisten. ‘Hij denkt dat hij zomaar kan komen opdagen? Hoe durft hij te zeggen dat hij me nog wil, na wat hij heeft gedaan? Hij kan kapotvallen!’

Danika trok een wenkbrauw op. ‘Je hebt nog niet met hem gepraat. Je weet niet waarom hij is vertrokken.’

Ik keek haar boos aan. ‘Wat maakt het uit? Aan welke kant sta jij eigenlijk?’

‘Die van jou. Toe nou. We kunnen het maar beter achter de rug hebben.’ Ze maakte zich los van het bed en dreef me de kamer uit, de lange gang in. ‘Dit is zo ontzettend gênant. Wat ben ik blij dat het niet om mij gaat.’

‘En bedankt,’ mompelde ik. Mijn hart ging tekeer als een drumstel.

‘Je ziet er prachtig uit.’ Danika gaf me een niet erg zachtzinnig duwtje in de richting van de trap.

Had ik tijd om naar buiten te rennen om mijn gezicht in de modder te duwen? Het laatste wat ik wilde, was er aantrekkelijk uitzien voor Dez. Toen ik de trapleuning vastgreep, stokte mijn adem van de zenuwen. Of misschien kwam het wel door die jurk. Hoe dan ook, ik kreeg nauwelijks lucht.

Van beneden kwamen stemmen omhoog. Terwijl ik de trap af liep, spitste ik mijn oren om te bepalen wie er allemaal waren. Het bloed bulderde in mijn oren, en mijn mond werd droog toen ik de overloop van de tweede verdieping bereikte. Eigenlijk wilde ik een snelle blik over de trapleuning naar beneden werpen, maar Danika pakte mijn arm en sleurde me min of meer de rest van de treden af.

Ik kon me niet eens meer herinneren wanneer de hele clan voor het laatst in één ruimte bij elkaar was gekomen, zeker ’s avonds niet, als de mannen zich voorbereidden op hun nachtelijke jachtpartijen. De opkomst was gigantisch. De mannen waren lang en breed, en droegen zwarte leren broeken. De weinige vrouwen die tussen hen in stonden probeerden de kinderen in bedwang te houden. Een jongetje van hooguit drie jaar rende door het atrium. Onder de koepel nam hij zijn menselijke vorm aan, voor de helft dan. Tussen zijn blonde krullen staken hoorns uit, en er groeiden grijze ongelijke vleugeltjes uit zijn rug. Eentje stak recht omhoog, de andere hing scheef opzij. Hij schaterde het uit toen een grote man hem vastpakte en omhoog zwaaide.

Toen Danika me met haar ellebogen naar voren duwde, struikelde ik. Ik wierp haar een chagrijnige blik toe.

‘Daar is ze.’ Mijn vaders trotse stem was als een donderslag. Ik had het gevoel alsof ik dadelijk gepresenteerd zou worden op een veiling.

Een oudere wachter met grijs haar en een gezicht vol rimpels bromde: ‘Dat werd tijd, Garrick. We worden er niet jonger op.’

Opnieuw balde ik mijn vuisten. Ik hield mijn ogen strak op mijn vader gericht terwijl ik mijn benen dwong om te blijven bewegen. De menigte ging voor me opzij toen ik als verdoofd verder liep, maar ik kon het niet opbrengen om iemand aan te kijken. Mijn buik borrelde en deed pijn.

Mijn vader zei iets. Hij glimlachte nog steeds, maar het lukt me niet om het gesprek te volgen. Iedere spier in mijn lichaam verstijfde toen hij opzij stapte. Zonder dat ik het wilde, gleed mijn blik naar de plek waar hij net had gestaan.

En daar was Dez.

Mijn hart sloeg een slag over. Daarna sloeg het op hol.

Dez stond voor me, groter en breder dan ik me herinnerde. Hij was op een heleboel manieren dezelfde gebleven, maar

er was ook veel veranderd. Zijn haar, dat een diepe kastanjebruine kleur had, was vroeger heel kort geweest aan de zijkanten, met in het midden een stekelige hanenkam. Nu viel het in zachte slagen die nauwelijks tot aan zijn schouders kwamen naar beneden. Hij had nog dezelfde ogen, bleekblauw en omlijst door een dikke rij wimpers. De afwezigheid van de hanenkam was niet de enige verandering. In het gezicht dat ik voor me zag, was niets achtergebleven van de jongen die drie jaar geleden was vertrokken. Het was even vreemd als bekend.

De ronde jongensachtigheid was ergens in de afgelopen drie jaar weggesmolten en vervangen door harde lijnen. Zijn kaak was recht en scherp, zijn jukbeenderen breed en hoog. De lichte kromming van zijn neus wekte de indruk dat hij gebroken was geweest en niet helemaal goed gezet. Zijn wenkbrauwen vormden sierlijke bogen boven zijn ogen, en zijn lippen leken iets voller dan vroeger. Een verraderlijke gedachte drong zich op: waren die lippen net zo stevig als ze eruitzagen?

De lippen glimlachten niet, terwijl Dez vroeger altijd naar me lachte. Ze stonden halfopen, en op het moment dat ik mijn ogen opsloeg, realiseerde ik me dat hij niet meer de jongen was waar ik verliefd op was geworden.

Hij staarde terug. Zijn pupillen waren groot en begonnen verticaal uit te rekken. De schok was van zijn knappe gezicht af te lezen, al kon ik niet bedenken waarom hij zo verrast was. Ik was niet veranderd in de drie jaar dat hij weg was geweest, al was ik niet meer zo onnozel als toen. En misschien waren mijn borsten groter, mijn heupen breder. Zijn blik gleed heel even af naar beneden, en ik kneep mijn ogen halfdicht. Mijn huid begon te prikken van irritatie. Stond hij me nu echt te keuren? Maar mijn ergernis legde het af tegen een gevoel dat ik nog niet eerder had gehad. Mijn bloed werd warm toen onze blikken elkaar troffen. Elektriciteit vonkte in de lucht tussen ons in terwijl we elkaar bleven aanstaren.

Hij kwam zo snel in beweging dat ik niet eens de kans had om me schrap te zetten. De ene seconde stond hij een halve meter van me af, de volgende lag zijn hand om mijn achterhoofd en woelden zijn vingers door mijn haar. Mijn hart sprong in mijn keel toen ik doorkreeg wat hij van plan was. Ik deed mijn mond open om te protesteren, maar het was te laat.

Dez kuste me.